జ్యోతి-భాగ్యలక్ష్మి లాటరీ-కథల పోటీలో ద్వితీయ బహుమతి పొందిన కథ

మానవత్వం ఓడిపోతోంది!

ఉదయం అయిదు గంటల సమయం.

చలికి ముడుచుకుని, రగ్గు ముసుగు పెట్టుకుని పడుకుని ఉన్న అర్జునరావు పక్కమంచం మీద చేయివేసి చూశాడు. ఖాళీగా ఉందక్కడ. "అప్పుడే లేచిపోయిందేమో ఈశ్వరి. బాబోయ్ ఈ చలిలో ఇంత ప్రొద్దున్నే లేచి ఏం చేస్తున్నట్టు" అనుకున్నాడు.

"ఇదుగో ఏమోయ్ ఓ సారిలా రా" అని ముసుగు తియ్యకుండానే కేక వేశాడు.

"తెల్లారి ఏమిటా గావుకేకలు! మీ పాటికి మీరు పడుకోకుండా...." అంటూ వచ్చింది ఈశ్వరి.

"ఏమిటే నావి గావుకేకలా? అవున్లే నీకలా అర్థంకాదు" అంటూ విసురుగా ఆమె చేయిపట్టి మంచం మీదికి లాగేడు.

"చాల్చాలు వదలండి. తలకి ఆముదం అంటుకున్నాను-నీళు కాగిపోతున్నాయి. అవతల స్నానం చెయ్యాలి"

"ఇంత ప్రొద్దుటే స్నానమేమిటోయ్"

"శనివారం కదండీ. వెంకటేశ్వర స్వామి పూజ చేసుకోవద్దూ. మీకంటే ఏ పూజలు అవసరం లేదు, నేనూ మానేస్తే ఎలాగు? అయినా బొత్తిగా పూజలూ, జపం, ధ్యానం అంటే పట్టవేమిటండీ మీకు"

"మహాతల్లీ నమస్కారం. వెళ్లి స్నానం, పూజ, జపం, ధ్యానం అన్నీ చేసుకో. నన్నిలా వదిలేసి పుణ్యం కట్టుకో. మరో గంటయినా హాయిగా నిద్రపోతాను"

మళ్ళీ ముసుగు పెట్టాడు అర్జునరావు.

ఇవాళ శనివారం, వెంకటేశ్వర స్వామి పూజ. శుక్రవారం లక్ష్మి పూజ. గురువారం సాయిబాబా పూజ. మంగళవారం గౌరీపూజ, సోమవారం శివపూజ-ఇదీ తంతు. ప్రతీరోజూ ఏదో ఒక ప్రత్యేకత ఉండనే ఉంటుంది.

- వింధ్యవాసిని -

ఈశ్వరి తెల్లారే నిద్రలేచి పని చేసుకున్నరోజే నయం. పొరపాటున ఆమె ఆలస్యంగా లేచిన రోజు అర్జునరావు

దుంప తెంచుతుంది. సమయానికి ఏ పనులూ కావు. ఆఫీస్‌కు టయిం అయిపోతూ ఉన్నా భోజనం తయారు అవదు. అతడెంత కోపంగా కేక వేసినా, చిందులు తొక్కినా ప్రయోజనం మాత్రం అంతగా ఉండదు.

అయితే ఈశ్వరిలో ఒక సుగుణం ఉన్నది. ఏదయినా ఒకటి గట్టిగా నిర్ణయించుకుంటే, దానికి కట్టుబడి ఉంటుంది. ఆదివారం తప్ప మిగిలిన రోజులన్నీ ఆమె ఇష్టం. ఆదివారం మాత్రం భర్త చెప్పిన రీతిగా నడచుకోవాలి. దేనికీ అడ్డు చెప్పకూడదు. ఇది ఎన్నేళ్ళ క్రితమో ఇద్దరూ కలిసి తీసుకున్న ఒప్పందం. అందుకే ఆదివారాలు మాత్రం, అర్జునరావు తెల్లవారి ఎంతసేపు నిద్రపోయినా కోపగించదు. ఆమెనీ లేవనియ్యకుండా, తన పక్కనే ఉండమని బలవంతం చేసినా, విసుక్కోదు. అతనికెంతో మోజయిన బెడ్‌కాఫీ ఇచ్చేస్తుంది. తనే తలంటి స్నానం చేయిస్తుంది. అయిదు నిమిషాల్లో దేవుడి పూజ ముగించి వేస్తుంది. అతనుకోరిన వంటకాలు వండి వడ్డిస్తుంది. అతను వేసిన ప్రోగ్రాం ప్రకారం ఎటు వెళదామన్నా, అతనికి నచ్చేవిధంగా తయారయి వెంట బయలు దేరుతుంది. రాత్రి ఎంతసేపు అతను నిద్రపోకుండా, కబుర్లు చెప్పినా వింటూ కూర్చుంటుంది.

"ఒక్కో వారం ఒక్కో దేవుడికిలాగే ఆదివారం పతిదేవుడికి కేటాయించుకున్నావా? నీవు పూజించే దేవుడికన్నా నేను సులభంగా వరాలిచ్చేస్తాలే" అని ఎగతాళి చేస్తూ ఉంటాడు అర్జునరావు.

అతను నాస్తికుడుకాదు. కానీ ఈశ్వరి పద్ధతి చాదస్తమూ విసుగు పుట్టి, అలా

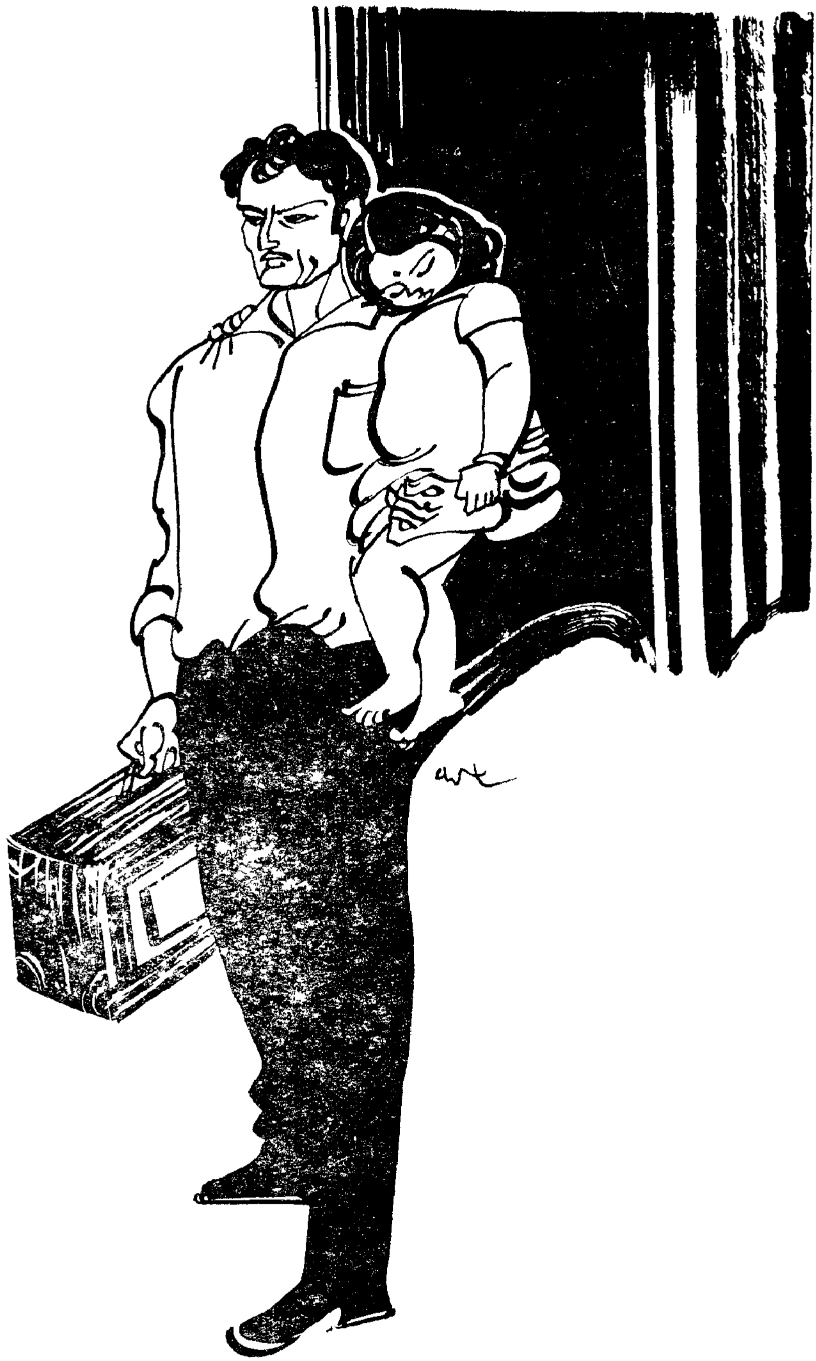

మాట్లాడ తూ ఉంటాడు అంతే!

అర్జునరావుకి ప్రతీరోజూ దేవుడిదగ్గర దీపం వెలిగించటం, పూజ చేసుకోవటం, ఉపవాస దీక్షలు పట్టటం వంటి నియమాలూ, ఆచారాలూ అలవాటులేవు.

మనసును నిర్మలంగా ఉంచుకోవటం, తన మనసుకు సంతృప్తినీ, సంతోషాన్నీ కలిగించే విధంగా ప్రవర్తించటం, ఒకర్ని నొప్పించకుండా నడచుకోవటం, ఇవే అతనుంచుకున్న నియమాలు. వీలయినంత వరకూ ఇతరుల్లో మంచిని చూడటం, శక్తిమేరకు సహాయపడటం ఇవే అతని ఆచారాలు. ఇందునే మామూలుగా, భార్య భర్తలిద్దరూ ఘర్షణ పడుతుంటారు.

ం ం ం

ఏవిధమయిన సమస్యయి, కష్టాలు లేకుండా జీవితం సాఫీగా సాగిపోతున్నా, పిల్లలు లేరనే లోటుతో లోలోపల బాధ పడుతుంటారు ఈశ్వరీ అర్జునరావులు.

సంతానంకోసం, ఈశ్వరి చేయని పూజలు, వ్రతాలులేవు. ఎవరేది చేయమని చెప్పినా ఆచరిస్తుంటుంది. ఇద్దరి ఆరోగ్యాలనీ ఎందరో వైద్యులు పరీక్ష చేయటమూ అయింది. ఎవరు చూసినా, ఇద్దర్లో ఏలోపమూ లేదని చెప్పేవారే. కాని ఏం లాభం? ఇన్నేళ్ళయినా వాళ్ళ కోరిక మాత్రం తీరలేదు. ఈశ్వరి మాత్రం ఎప్పటికో ఏదేవుడయినా కరుణించక పోతాడా అని ఎదురు చూస్తూ ఉంటుంది.

కొన్ని రోజులుగా అర్జునరావు మనసులో ఒక కోరిక ఉంది. పిల్లలు పుడతారో లేదో అని ఇలా ఏళ్ళతరబడి కాచుకోవటం అతనికి విసుగ్గా ఉంది, అసలు పుట్టకపోతే పోయారు. ఎవరినయినా తెచ్చి పెంచుకుంటే బావుంటుంది అనిపిస్తుంది అతనికి.

అతనాకోరిక ఈశ్వరి ముందర వెలిబుచ్చినప్పుడు ఘర్షణ తప్పలేదు.

"అయినా మనకేమంత వయసయి ముసలి వాళ్ళమయి పోయామని ఇలా ఆలోచిస్తున్నారు? నేను గొడ్రాలిననీ, మనకు పిల్లలు పుట్టరనీ అనిపిస్తుందా మీకు" అని కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతం అయింది ఆమెకి.

అలిగి ఒక రోజంతా భోజనం మానేసింది. తన ఉద్దేశ్యం అదికాదని ఆమెకు నచ్చచెప్పి, బుజ్జగించేసరికి, తల్లక్రిందులు తపస్సు చేసినట్లయింది అర్జునరావుకి.

అర్జునరావు అయితే ఆదెబ్బతో మళ్ళీ ఆ విషయాన్ని ప్రస్తావించే సాహసం చేయలేదుకానీ, ఈశ్వరి ఆలోచిస్తోనేఉంది చాలా రోజుల వరకు.

"ఆయన పయికి చెప్పకోరుగానీ ఇంట్లో పసిబిడ్డ తిరగాడాలని ఎంత ఇష్టంగా ఉందో....అందుకే అలా అడిగేరు....ఆ ఇష్టంతో....నన్ను నిజంగానే గొడ్రాలు అనుకుని మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకుందాం అనుకుంటారేమో ఇంకా కొన్నాళ్ళు ఇలాగే సాగితే .... అయినా ఆయన కోరికలో తప్పేముంది? దేవుడి దయవల్ల తమకు భుక్తికి లోటులేదు. ఒకరిని పెంచుకున్నా, తమకు సంతానం కలిగినా లక్షణంగా భరించ గల స్తోమతు ఉంది....ఈ మగాళ్ళని ఎవరు నమ్మేరు!....ఎప్పుడెలా మనసులు మార్చుకుంటారో...." ఇలా సాగేయి

రచయిత్రి పరిచయం

వయసు 28 సం.లు. పది సం.లుగా 'వింధ్యవాసిని' అన్న కలం పేరుతో రచనలు చేస్తున్నాను.

ఒకటవ తరగతినుండీ, ఎం.ఎస్సీదాకా విద్యాభ్యాసం అంతా స్వస్థలం అనంతపూర్‌లోనే సాగింది. శ్రీవారి ఉద్యోగరీత్యా బెంగుళూర్‌లో స్థిరపడ్డాము. గత సంవత్సరం భారతీయ విద్యాభవన్ వారి 'డిప్లొమా ఇన్ జర్నలిజమ్' అందుకోవటం జరిగింది. సంతానం-ఒక నాలుగు సం. వయసు అమ్మాయి. ఉద్యోగం- ఒక కెమికల్ ఇంజనీరింగ్ కన్సల్టెన్సీ ఆఫీస్‌లో డాక్యుమెంటేషన్ ఆఫీసర్‌గా.

నవలలు వ్రాయటంకన్నా, కథా రచనలోనే అభిలాష ఎక్కువ. దాదాపు యాభయి కథలు, రెండు నవలలు. కొన్ని వైజ్ఞానిక వ్యాసాలు, వివిధ వార, మాసపత్రికల్లో వచ్చాయి. వనితాజ్యోతి, 1981 దసరా-దీపావళి కథల పోటీలో నా కథ రెండో బహుమతి అందుకున్నది.

హాస్యం, వినోదం మేళవించిన కథలు వ్రాయటం, చదవటం రెండూ చాలా ఇష్టం. వ్రాసిన ప్రతీ కథలో 'వాస్తవికత' ప్రతిబింబించేందుకు ప్రయత్నిస్తాను. ఎన్ని రచనలు చేసిందీ లెక్కపెట్టుకోవటం కన్నా, ఏం వ్రాశాను, ఎలా వ్రాశాను అని పరిశీలన చేసుకోవటంలో ఆసక్తి ఎక్కువ.

దొరికిన ప్రతీ తెలుగు లేదా ఇంగ్లీషు పుస్తకాన్ని చదివెయ్యటం హాబీ.

ఇంతకన్నా నన్నుగురించి చెప్పుకోవలసిందేమీ లేదు.

-డి. విజయలక్ష్మి

రాజేశ్వరి ఆలోచనలు.

అప్పటి కప్పుడు నిర్ణయించుకుని, ఆలస్యం చేయకుండా ఆవేళే అతనికి, తన అంగీకారాన్ని తెలపాలని అనుకుంది.

అంతటితో ఇద్దరూ ఒక మాటమీదికి వచ్చి, ఆ ప్రహసనం అక్కడికి ముగిస్తే, వాళ్ళిద్దరూ రాజేశ్వరి అర్జునరావులు ఎందుకవుతారు?

"మరి....మీరావేళ చెప్పింది బాగానే ఉంటుందేమో అనిపిస్తుందండీ నాకూడా"

"ఏరోజో....ఏం చెప్పాను!"

అతనికి తెలుసు, ఆమె ఏవిషయం మాట్లాడతున్నదీ. కానీ తను అడిగిన వెంటనే, మండిపడి, గొడవచేసి, ఇన్నాళ్ళయాక అంగీకరించబోతున్నదని. తనా విషయం పూర్తిగా మరిచిపోయిన వాడిలా అయోమయంగా అన్నాడు.

అతను సాయంత్రం ఆఫీసునుండీ వచ్చి కాఫీ టిఫిను ముగించి, తీరుబాటుగా

న్యూస్‌పేపర్ పుచ్చుకుని కూర్చున్న సమయంలో మొదలయింది సంభాషణ.

"అదికాదండీ .... మీరారోజు చెప్ప లేదూ మనం ఒక పాపాయిని తెచ్చి పెంచుకుందామని .... అదే బాగుంటుం దేమోనని...."

"ఏం మనకప్పుడే వయసయి పోయిందా, ఇక పిల్లలు పుట్టరని పిస్తోందా?" అతను మామూలుగానే అంటున్నా తన మాటలు తనకే ఒప్పు జెప్పుతున్నాడని ఈశ్వరికి తెలుసు. అయినా ఉక్రోషాన్ని తమాయించుకుని, "ఎందుకండీ అంతకోపం, మీ మాట కాదన్నాననేనా....మనకు పుట్టరనికాదు. ఇప్పటికి ఒక పాపాయిని తెచ్చుకుందాం. ఇంట్లో పసిబిడ్డ తిరుగాడాలని నాకూ ఉందండి"

అతని పక్కనే నేలమీద చతికిల బడి, అతని మోకాళ్ళకి తల ఆన్చుకుని అంది ఈశ్వరి. అర్జునరావు మనసు కరిగి పోయింది. చేతిలో పేపర్ పక్కన పడేసి, భార్య తల నిమురుతూ, "అవునుమరి ఎన్నాళ్ళని నీకునేనూ నాకు నువ్వు పాపాయిలుగా ఉంటాం? మనిద్దరికీ వేరే పాపాయి కావాలి" అన్నాడు మృదువుగా.

"మరి ఎవర్నడుగుదాం....ఒకసారి మా ఊరికి వెళ్ళివద్దామండీ....మనకోరిక అమ్మకీ, నాన్నకీ చెబితే వాళ్ళే ఏర్పాటు వేస్తారు. ఏవరయినా మన బంధువుల్లో ప్రయత్నించమందాం....అసలు నా మన సులో ఒకటుంది....మా అక్కయ్యకి నలుగురుపిల్లలుకదా? ఒకర్ని మన కివ్వమంటే బావుండదూ? మా అక్కయ్య కూతురయితే మనకి బావుంటుంది కానీ... వాళ్ళే మంటారో మరి...."

ఈశ్వరి చెబుతూనే ఉంది. అర్జున రావు ఆలోచిస్తున్నాడు. అప్పటికప్పుడు భార్యకి ఏ సమాధానమూ చెప్పలేదు. అతని మనసులో ఉన్నదివేరు.

కానీ అతని మౌనాన్నే అంగీకారం అనుకున్న ఈశ్వరి అక్కడినించీ లేచి లోపలకి వెళ్ళి పోయింది.

"కూరేం వండమంటారు?" అనడి గింది మళ్ళీ ఇటువచ్చి.

"నీ ఇష్టం ఏదయినా త్వరగా ముగించెయి. సినిమాకి వెళదాం"

"సినిమాకా?"

"ఏం వద్దా?"

"అహ అదేంకాదు. ముందే చెబితే బావుండేదికదా అని. ఇప్పుడిక హడా విడిగా తయారు కావాలి....పోనీ కూర ఏదీ చెయ్యను....వచ్చిన తర్వాత రెండు ఆమ్లెట్ వేసుకుని, తింటే పోతుంది" అంటూనే ముఖం కడుక్కోబోయింది.

ఎంత హడావిడిగా తయారు కావలసి వచ్చినా, ఈశ్వరి సినిమా అనగానే వద్దు అనదని అర్జునరావుకి తెలుసు. ఆమెకి సినిమాల పిచ్చి ఎక్కువే.

o o o

సినిమా కూడా, వీళ్ళలాగా పిల్లలు లేని దంపతులగురించే. వాళ్ళొక పిల్లవాణ్ణి తెచ్చి పెంచుకున్న తర్వాత, వాళ్ళకో కుర్రాడు పుడతాడు. పిల్లలిద్దరూ పెరిగి పెద్దయాక, కన్నకొడుకు వాళ్ళని ధిక్క రించి ఇల్లు వదిలి వెళ్ళిపోతాడు. పెంపుడు కొడుకే తల్లిదండ్రులనుద్ధరించి, సినిమా సుఖాంతం చేస్తాడు. ఇదీ కథ.

రాత్రి భోజనాలు అయిన తర్వాత మళ్ళీ ప్రస్తావించింది ఈశ్వరి, "మరి ఎప్పుడు ఊరు వెళదామంటారు" అంటూ.

వక్కపొడి నములూ, మంచంమీద వెల్లకిలా రెండు చేతులమీద తల పెట్టుకుని పడుకుని, పైన తిరుగుతున్న ఫేను వంక చూస్తూ "ఊరికా? ఎందుకూ?" అన్నాడు అర్జునరావు.

"ఏమిటండీ అప్పుడే మర్చిపోయారా? మనం సాయంకాలం అనుకున్న విషయం..." నమ్మలేనట్లుగా అడిగింది.

"ఉహు మరచిపోలేదు...నాకు బాగానే గుర్తుంది"

"మరి..."

"మనం ఒక పాపని పెంచుకోవాలని అనుకుంటే, ఈ ఊళ్ళో ఎక్కడా పాపలు దొరకరా? మీవాళ్ళతో సంప్రదించటం ఎందుకూ?"

"అదేం మాటండీ...పిల్లని తెచ్చి పెంచుకోవటం అంటే అంత సులభం అనుకున్నారా ? కులం, మతం, కుటుంబ చరిత్ర ఇలాంటి మంచిచెడ్డ లెన్నో విచారణ చేయాలి ముందుగా.

అసలీ సమస్యలేవీ ఉండవనే, మా అక్కయ్య కూతుర్ని అడుగుదామండీ అన్నది. అది ఒప్పుకుంటే బావుంటుంది. అలా కానిపక్షంలో వేరే ప్రయత్నాలు చేయాలికదా?"

"ఉహు, నాకవన్నీ ఇష్టం లేదు. ఎవరుకన్న బిడ్డ అయితేనేం మన ఇంటి కొచ్చాక మనబిడ్డే అవుతుంది. ఆమాత్రానికి, కులం, మతం చూడాల్సిన అవసర మేమిటి? మన కులమతాలే మన బిడ్డవీను...ఏమిటోయ్ నీకీ పిచ్చి" చిరునవ్వుతోనే అన్నాడు అర్జునరావు.

ఒళ్ళు మండిపోయింది ఈశ్వరికి.

"ఛీ, ఇదేం మాటలు. ఎవరు పడితే వాళ్ళుకన్న బిడ్డని తెచ్చి ఏ వివరాలు తెలుసుకోకుండా మన ఇంట్లో ఎలా చేర్చుకుంటాం? ఉహు....నేను చచ్చినా ఒప్పుకోను."

"సరేలే. నిన్ను ఒప్పుకోమని బలవంతం చేస్తున్నదెవరు? నీ ఇష్టంకాకుండా ఈ ఇంట్లో నా ఇష్టం ఏనాడు సాగింది కనుక. నేను మాత్రం ఏ ఊరికీ రాను. ఎవరితో ఏమీ చెప్పను. నీ ఇష్టం. ఏమయినా చేసుకో" అనేసి, విసురుగా అటుతిరిగి పడుకుని కళ్ళుమూసుకున్నాడు అర్జునరావు.

ఈశ్వరి కింకా మాట్లాడాలనీ, అతన్ని సమాధానపరచాలనీ ఉంది. కానీ అతను నిద్ర కుపక్రమించేసరికి తనకూ కోపం వచ్చేసింది. తను బిగుసుకుని, లైట్ ఆర్పేసి, ఇటుతిరిగి పడుకుంది.

ఈ గొడవ అంతా ఇద్దరి మనసుల్లో మరుగునపడి మళ్ళా ఆ ఇంట్లో మామూలు పరిస్థితులు ఏర్పడేందుకు మూడురోజులు పట్టింది.

పుట్టింటికి ప్రయాణం అయింది ఈశ్వరి. అర్జునరావు ఆమెను సంతోషంగానే సాగనంపేడు కానీ, వెంట రమ్మని ఎంతగా బతిమాలుకున్నా, తనుమాత్రం బయలుదేరలేదు.

ఈశ్వరి వెళ్ళటమూ అయింది, మూడు రోజులకే తిరిగి రావటమూ అయింది. ఎంతో ఉత్సాహంగా వెళిన మనిషి, ముఖం వేలాడవేసుకొని ఇంటికొచ్చింది.

ఆమె చెప్పకముందే జరిగిందేమిటో ఊహించగలిగాడు అర్జునరావు. అయినా ఏమీ తెలియనట్లే "విశేషాలేమిటి?" అని అడిగి చెప్పించుకున్నాడు.

"మా అమ్మతో విషయం చెబితే, నువ్వే వెళ్ళి అక్కనీ బావనీ అడుగు అన్నదండీ. వెంటనే బయలుదేరాను అక్క ఇంటికి.

అంత ఆశగా నేను వెళ్ళి నీ పిల్లల్లో ఒక్కర్నియ్యవే, నేను పెంచుకుంటానని అడిగితే, తోడబుట్టిన చెల్లెలు అన్న అభిమానం అయినా లేకుండా ఎన్నిమాటలు అన్నదో.

హు, అవన్నీ నా నోటితో చెప్పలేను. నాకు అహంకారమట....నా మొగుడు పెద్ద ఉద్యోగంలో ఉన్నాడని.. అదెప్పుడూ అంతేనండీ..మాబావ వ్యాపారంలో వేలకువేలు సంపాదించి తెస్తున్నా సంతృప్తి లేదు. ఆయన ఎక్కువగా చదువుకోలేదని, హోదాగల ఉద్యోగం చేయటంలేదనీ చిన్నతనంతో కుళ్లుతూ ఉంటుంది" అంటూ కళ్లు తుడుచుకుంది ఈశ్వరి.

"పోన్లెద్దూ. ఆవిడేదో అన్నదని అంతగా బాధపడిపోవాలా? నిన్ను చూసినవాళ్లెవరూ నీకు అహంకారమని అనుకోరులే."

"నలుగురు పిల్లల్ని పెంచుకోలేనంత గతిలేనివాళ్ళం కాదు లేవే అన్నదండీ. మరో నలుగురు పుట్టినా, మహరాజులా పెంచి పెద్దచేయగలరట. అసలు దీన్ని అడగటానికి ఎందుకొచ్చేనా అనిపించిందండీ.

పిల్లలను కననివాళ్ళకి పెంపటం ఏం తెలుస్తుంది? అలాంటివాళ్ళకి కడుపు తీపి తెలిసిన తల్లిదండ్రులెవరూ పిల్లల్ని పెంపకాని కివ్వరు అని కూడా అనేసింది.

ఇంక ఊరుకోలేక పోయాను. నోటి కొచ్చినట్టు నేనూ నాలుగు దులిపేను. బావగారు వచ్చేదాకా ఉండటం కూడా దండుగ అనిపించి, వెంటనే బయట పడ్డాను, అక్కడినించీ"

ఇన్నీ విని అర్జునరావు అసలేమీ అనకపోయినా బావుండేది. కడుపులో దాచుకున్న మాటలన్నీ బయటికి వచ్చేశాక ఈశ్వరి మనసు శాంతించిఉండేది.

"నాకు తెలుసోయ్ ఇలా అవుతుందని. అందుకే నేను రానన్నది"

"అవున్లెండి. మీ తెలివితేటలు అందరికీ ఎక్కడ్నించివస్తాయి. అన్నీ తెలుసుకోగలరు మీరు. నేనే బుద్ధిలేనిదాన్ని. సిగ్గు లేకుండా వెళ్ళి, మాటలు పడి వచ్చాను" అని ఎగిరిపడుతూ, భర్త ఎదురుగా ఉండకుండా లోపలికి వెళ్ళి పోయింది ఈశ్వరి.

ం ం ం

తనతో మాటమాత్రం అనకుండా భర్త ఇంతపని చేస్తాడని ఈశ్వరి కలలో కూడా ఊహించి ఉండలేదు.

అర్జునరావు ఊళ్ళో లేడు. ఆఫీసుపని మీద ఊరువెళ్ళాడ. రాత్రి పదిన్నరకి తలుపుకొట్టిన చప్పుడుకి నిద్రమెలకువ వచ్చింది ఈశ్వరికి.

లేచివెళ్లి తలుపు తీసింది. అతని భుజంమీద నాలుగేళ్ళ పసిబిడ్డ నిద్ర పోతూ ఉంది. మరో చేతిలో సూట్‌కేస్ ఉంది.

చూస్తున్నది కలో నిజమో అర్థం

పితృవాక్యం

ఈ దేశ జీవితం శిథిలాలయంలో గబ్బిలంలా గాక
అస్తమయం ఎరుగని సూర్యుడిలా వెలగాలనీ
ఈ వ్యవస్థ పగబట్టిన పాములా గాక
పచ్చని చెట్టులా నీడనివ్వాలనీ
ఈ పుచ్చిపోయిన ప్రభుత్వాలు ఎండుటాకుల్లా రాలి
ప్రజా ప్రభుత్వాలు నందనాల్లా మొలవాలనీ
విచ్ఛిత్తుల ఈ విలువల బోను ముక్కలై
పుచ్చపువ్వులా బతుకులో
వెన్నెల కాయాలనీ
కోరుకునే వాళ్లు
తమ దేశంలో తామే పరాయి వాళ్లుగా
తిరుగుతున్నారు
కాంతా కనక మదిర సుఖాలకు లొంగని ధీరులు
పదవీ లాలన విషకోరల నెదిరించే వీరులు
కృత్రిమ పరలోకాన్ని కాదని
ఈ బాహ్యలోకాన్నే వాసయోగ్యం చేద్దామనుకునే
కృత నిశ్చయులు
మాటువేసి పట్టుకోబడుతున్నారు
హంతకులుగా అభివర్ణింపబడి
అరదండాలతో అలంకరింపబడుతున్నారు
ఆశయాలు అజ్ఞాత వాసంలో
విప్లవ కార్యకలాపాలు వదంతులుగా
ప్రతిఘటనా నినాదాలు గోడమీద రాతలుగా
సమ సమాజ సిద్ధాంత విశ్వాసం రహస్య చర్యగా
కరపత్రాలు గాలిలో కలిసిపోయే ఆలోచనలుగా
కవిత్వాలు మూగవాడి సంభాషణగా
మార్చబడుతున్న మాంత్రిక ప్రదేశం
బయొనెట్లలో వెక్కిరింపబడే హరి / రిజనం
ఇనప బూట్ల పహారాలో విశ్వవిద్యాలయం
ఇంకా ఎంతకాలం
నేస్తుడా
అజ్ఞాత వాసం శత్రువుకి మరింత బలం
ఆశయ జ్ఞానమే ఆయుధం
ఎదరొచ్చి తలపడు
విప్లవ సూర్యుణ్ణి రాత్రిలోకి వెళ్లనియ్యకు

-నగ్నముని-

కాలేదు ఈశ్వరికి. ఏంచేయాలో తోచని వెర్రిదానిలా అలాగే చూస్తూ నిలుచుండి పోయింది భర్తవైపు.

"పాపని లోపల పడుకోబెట్టు" అంటూ, ఆమెకు అందించాడు అర్జునరావు.

అనాలోచితంగానే పాపని ఎత్తి గుండెల కాన్చుకున్న ఈశ్వరికి ఎందుకో ఒళ్లు జల్లుమన్నది. "ఎవరీ పాప?" అని మనసును తొలుస్తున్న సందేహ నివృత్తిని వాయిదా వేసి, పాపని తీసుకెళ్ళి పక్క మీద పడుకోబెట్టింది.

అర్జునరావు చన్నీళ్ళతోనే స్నానం చేసి వచ్చాడు. అంతరాత్రి అన్నం తినటం అయినా కష్టంఅని, అతను స్నానం చేసేసరికి, గబగబా పిండి తడిపి చపాతీలు తయారుచేసింది ఈశ్వరి.

పప్పూ, చపాతీలు వడ్డించి, ఓ కప్పు

పోర్నపీటా కలిపి అతనికి అందించింది. అతని ముఖంలో కనిపిస్తున్న అలసట గమనించి మౌనంగా ఉండిపోయింది.

అతను సిగరెట్ వెలిగించుకుందుకు అగ్గిపెట్టె అందిస్తూ అడిగింది, "ఎవరండీ ఈ పాప?" అని.

సీరియస్‌గా సిగరెట్ వెలిగించుకుంటూ అన్నాడు అర్జునరావు, "ఎవరు అంటే ఎవరో నాకే తెలియనప్పుడు నీ కెలా చెప్పను? మన ఇంట్లో మన పాపగా పెంచుకుందామని తీసుకొచ్చాను."

"అంటే ఎక్కడ దొరికిందీ పాప మీకు?"

"దొరకడమేమిటి, అదేమయినా మనం పోగొట్టుకున్న వస్తువా?"

"పోనీ ఎక్కడ కనిపించింది? ఎక్కడినించి తెస్తున్నారు? మీకెవరు అంటగట్టేరు చెప్పండి"

ఈశ్వరికి కోపం వచ్చేస్తోందని తెలుసు. కానీ ఏం చేయగలడు? అతనికి నిజంగానే తెలీదు, ఆ పిల్ల ఎవరో. పోనీ జరిగిన విషయం చెబుతాను అనుకున్నాడు.

"రాత్రి నే వచ్చిన రైల్లో నాతోటి ప్రయాణీకుల్లో ఈ పిల్ల, వాళ్ళమ్మా ఉన్నారు. రాత్రి నిద్రలో చాలామటుకు అంతా జోగుతున్నారు. ఈ పిల్లని వదిలేసి పిళ్ళమ్మ ఒక్కతే అవతలికి వెళ్ళటం నేను చూసాను. బాత్‌రూంకి కాబోలు అనుకున్నాను. కానీ ఆ చీకట్లో రైలు ఒక బ్రిడ్జిమీద వెళుతుండగా, పెద్దగా కేక వేయటంలో ఆమె కిందికి దూకేసిందని అర్థం అయింది. గొలుసు లాగి రైలు ఆపాం, కానీ ప్రయోజనం ఏమీ లేకపోయింది. బ్రిడ్జికింద ఉధృతంగా ప్రవహిస్తున్న ఏటి నీళ్ళలో, ఆ చీకట్లో మనిషికోసమయినా, శవంకోసమయినా ఏమని వెతుకుతాం?

ఈ పిల్ల నేం చేయాలి అన్న ప్రశ్న వచ్చింది. ఏశరణాలయంలోనో చేర్పించమని అందరూ నాకే సలహా ఇచ్చారు. నేను మాత్రం అప్పటి కప్పుడే నిర్ణయం చేసుకున్నాను, ఈ పాప మనతో ఉండాలని. అందుకే తీసుకొచ్చేసాను''

"ఇంత రాత్రివేళ మీరుమాత్రం ఇంతకన్నా ఏం చేస్తారు. ఉదయం ఆలోచించి, పోలీస్ స్టేషనలోనో, అనాథ శరణాలయంలోనో అప్పగిస్తే సరి" తేలికగా అన్నది ఈశ్వరి.

"వద్దు ఈశ్వరీ. ఈ పాపని మనమే పెంచుకుందాం. ఇలా జరగాలని రాసిపెట్టబడి ఉందేమో అసలు. లేకపోతే, ఎప్పుడూ రిజర్వేషను లేకుండా ప్రయాణం చేయని నేను ఇలా జనరల్ కంపార్ట్‌మెంట్ ఎక్కవలసి రావటం ఏమిటి?"

"మీరొక్కరేనా నిర్ణయించుకోవలసింది? నా ఇష్టాయిష్టాలతో పనిలేదా? ఆ పిల్లని కన్నతల్లి ఎవరో ఏమిటో, ఏ అక్రమ సంబంధంవల్ల కలిగిన సంతానమో, ఛీ తలుచుకుంటే ఒళ్ళు జలదరిస్తుంది. ఇలాంటి దిక్కులేని అప్రాచ్యపు పిల్లని మనం పెంచుకోవడమేమిటి? వద్దు, నామాట వినండి."

"నిజంగా ఆ పిల్ల తల్లిదండ్రులే పాపమో చేసి ఉంటే, అందుకి పసిబిడ్డ ఎలా బాధ్యురాలవుతుంది. అంతో ఇంతో చదువుకున్నదానివిలా చాదస్తంగా

మాట్లాడతావేమిటి?"

"చదువుకుంటే మాత్రమేం? కులం, మతం, ఆచార , సాంప్రదాయం అన్నీ వదిలేసి వీధిని పడాలా? ఆ పిల్లమీద అంత జాలి ఉంటే, ఏ అనాధ శరణాలయంలోనో చేర్చి ధనసహాయం చేయండి, వద్దనను. మన ఇంట్లో ఉంటే మాత్రం నేను భరించలేను.''

"ఓహో నీ నిర్ణయం అదే అయితే, నేనూ నా నిర్ణయం చెబుతున్నా చూడు. ఈ పిల్ల మనింట్లోనే ఉంటుంది. నువ్వేం దాన్ని సాకనక్కరలేదు. అన్నీ నేనే చూసుకుంటాను.

ఇంతవరకూ నేను, ఎప్పుడూ, ఏ విషయంలోనూ నీమాటని కాదనలేదు. అన్నీ నీ ఇష్టంగానే జరుపుకుని వస్తున్నావు. కానీ ఈ ఒక్క విషయంలో నీకు చేతనయితే రాజీపడు. లేదా పట్టించుకోకుండా ఉండు....అంతేగానీ నన్ను వేధించొద్దు ఈశ్వరీ" అంటూ నిద్రపోతున్న పాపపక్కన పడుకున్నాడు అర్జునరావు.

అంతే. ప్రచ్ఛన్న యుద్ధానికి అదే ప్రారంభం. భార్యాభర్త లిద్దరిమధ్యా కళ్లకు కనిపించని తెరలేవో దిగినట్లయింది.

కలతనిద్రలో రాత్రి గడిపిన ఈశ్వరి బాగా పొద్దెక్కేదాకా నిద్ర లేవలేదు. కళ్లు తెరవగానే పక్కన మంచంమీద భర్త, అతని మెడచుట్టూ చేతులేసి నిద్రపోతున్న పాప కనిపించారు.

రాత్రి హడావిడిలో సరిగ్గా గమనించలేదు ఈశ్వరి. ఇప్పుడు ఉదయపు వెలుగులో పరిశీలనగా పాప ముఖంలోకి చూసింది నల్లగా, ఒత్తుగా, మెడదాకా మాత్రం ఉన్న జుట్టు ఒంకరలు తిరిగి ముఖాన పడి నుదురునంతా కప్పేసింది. నిద్రలో మూసుకుని ఉన్న చిన్నకళ్లు, కొద్దిగా రోజారంగు కనిపిస్తున్న పలుచని బుగలు, సున్నాలాగా చుట్టినట్లున్న పెదవులు, చిన్నారి ముక్కుతో రబ్బరు బొమ్మలా ఉంది.

లేచివెళ్ళి స్నానంచేసి పూజగదిలో కూర్చుంది. ఎప్పటిలా విష్ణుస్తోత్రం, లలిత సహస్రనామాలు పారాయణం చేసుకుంది. కనులు మూసుకుని, తనకు సంతానాన్ని ప్రసాదించమని దేవుణ్ణి కోరుకుంది. వెంటనే ఆవతల నిద్రలో ఉన్న పాప ముఖమే కన్నులముందు సాక్షాత్కరించింది. 'ఛీ, పాడుపిల్ల' అనుకుని, అపరాధం అయినట్లు చంపలు వాయించుకుని లేచి ఇవతలి కొచ్చేసింది.

ం ం ం

పాపకు శైలజ అని పేరుపెట్టి, ఇంటికి దగ్గరగా ఉన్న ఒక నర్సరీ స్కూల్లో చేర్చాడు అర్జునరావు. స్కూల్లో పాపని వదిలి, తీసుకురావటానికి, మధ్యాహ్నం అన్నం తినిపించటానికీ ఆయాను ఏర్పాటు చేసాడు. ఉదయం ఇంట్లో ఉన్నంతసేపు పాప అవసరాలన్నీ తనే చూసుకుని ఆఫీసుకు వెళుతున్నాడు.

ఈశ్వరి కిదంతా కంటగింపుగా ఉంది. అసలీయన కెందుకింత పట్టుదల. ఈ పిల్లనిగురించి, ఆయన చెప్పినదంతా నిజమేనా అసలు? లేదా ఇంకేదయినా తనకు తెలీని కథ ఉన్నదా అని అనుమానం కూడా రాకపోలేదు, ఒకటి రెండుసార్లు. కానీ ఇన్నేళ్ళ కాపురంలో

భర్త అబద్ధం చెప్పటం ఆమె ఎన్నడూ ఎరుగదు. తను ఏపని చేసినా, తప్పయినా, ఒప్పయినా, పైకి చెప్పేందుకు జంకే మనిషి కాడు అతను. అందుకే అతను చెప్పిందే నిజం అయివుండాలని నమ్మింది చివరికి.

అతను మాత్రం ఏమీ జరుగనట్లే మసులుకుంటున్నాడు. అవసరం అయినప్పుడు ఈశ్వరితో మామూలుగానే మాట్లాడుతున్నాడు.

ఈశ్వరి తనూ అలాగే ప్రవర్తించాలని ప్రయత్నిస్తోంది. కానీ, ఇద్దరి మనసులూ ఎంత దూరం అయాయో, అందువల్ల ఎంత అశాంతిగా ఉందో ఇద్దరికీ తెలుస్తూనే ఉంది. అయినా ఒకరిది పంతం అయితే, మరొకరిది పట్టుదల అయికూర్చుంది.

ఆవేళ సాయంత్రం అర్జునరావు ఇల్లు చేరేసరికి కొద్దిగా ఆలస్యం అయింది. శై [illegible] లో మట్టితో ఆడుతూ ఉంది, బొమ్మలు పెట్టుకుని. స్కూటర్ శబ్దం వినిపించగానే, చేతులు గౌనుకి తుడిచేసుకుని, గేటుదగ్గరికి పరిగెత్తి వెళ్ళింది.

"ఇంతలేటయిందేం నాన్నా. నేనొచ్చి ఎంత సేపయిందో" అని పలకరించింది.

"సారీ బేబీ....కొంచెం పని ఉండి ఆలస్యం అయిపోయిందమ్మా" అని రెండుచేతుల్లో శైలజని ఎత్తుకుని లోపలికొచ్చాడు అర్జునరావు.

"డ్రస్ మార్చుకోవాలికదూ నువ్వు" అంటూ తనే అతని ఒళ్ళోంచి దిగేసింది శైలజ.

"వద్దులేమ్మా. మనం షికారుకి వెళ్ళొద్దూ. కాఫీ తాగేసి వచ్చేస్తాను. నువ్వు పాలు తాగేవా?"

"ఊఁ... ఉండు అయితే నేను ముఖం కడుక్కుంటాను" అంటూ తుర్రుమని లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

ముఖం కడుక్కోవటమంటే పూర్తిగా బట్టలు తడిపేసుకుంటుందని తెలుసు. అందుకే రెండు గుక్కల్లో కాఫీ తాగేసి బాత్‌రూం దగ్గరికి పరిగెత్తాడు అర్జునరావు.

పాపను రెడీ చేసుకుని, షికారుకి తీసుకుని బయలుదేరాడు స్కూటర్ మీద.

చాలామటుకు రోజూ జరిగే తంతు ఇదే. అంతా చూస్తూ, కోపంతో మండిపోవటమేకానీ, ఏం చేయలేకపోతోంది ఈశ్వరి. తనిలాగే మొండికేస్తే, అతను విసిగిపోయి, భయపడి, ఎప్పటికయినా ఈ పిల్లని ఏ అనాథ శరణాలయానికో పంపించేస్తాడన్న నమ్మకం, రోజులు గడిచినకొలదీ నడలిపోతోంది.

ఆ పిల్ల 'నాన్నా' అని పిలిచినప్పుడంతా ఈశ్వరి మనసు కలచివేసినట్లు అవుతుంది. వాళ్ళిద్దరూ తన ఉనికిని మరిచిపోయి కథలు, కబుర్లు చెప్పుకోవటం చూసినప్పుడల్లా ఉక్రోషంతో ఉడికిపోయినా, ఈ పిల్లే తమకి కావలసినవారెవరి బిడ్డో అయితే ఎంత బావుండేది అనిపిస్తుంది.

"అమ్మ ఎందుకలా కోపంగా ఉంటుంది? నాతో మాట్లాడదేం? అని రోజుకొక్కసారయినా అడక్కుండా ఉండదు శైలజ.

"ఆవిడ అంతేనమ్మా. నాతోనూ మాట్లాడదు, పోనీ మనమే కబుర్లు చెప్పుకుందాంలే" అని సర్ది చెపుతూ ఉంటాడు

అర్జునరావు.

వచ్చిన నెలరోజులకే బొద్దుగా ముద్ద బంతి పువ్వులా తయారయింది శైలజ "ఎంతముద్దుగా ఉందో" అని ఎప్పు డయినా అనిపించినా, దగ్గరికి తీయటానికి మాత్రం చేతులు రావు ఈశ్వరికి, "ఆయనయితే, 'సర్వం జగన్నాథం' అని ఇంట్లో కలిపేరు కానీ, ఆపిల్లని నేనెలా అక్కున చేర్చుకునేది" అనిపిస్తుంది.

చీకటి పడుతుండగా పాపతో ఇల్లు చేరాడు అర్జునరావు. ఎప్పటిలా స్కూటర్ దిగి లోపలికి నడుచుకు రావలసిన శైలజని అతను భుజం మీద వేసుకుని రావటం చూసింది ఈశ్వరి. ఏమయిందో అనుకుంది కానీ అడగ లేక పోయింది.

కళ్ళు మూసుకుని ఉన్న పాపని పదిలంగా మంచంమీద పడుకోబెట్టి మళ్ళీ బయలుదేరాడు అర్జునరావు.

"నేవెళుతున్నా తలుపేసుకో ఈశ్వరీ. పాపకి జ్వరం వచ్చినట్లుంది. ఏదయినా మందు తెస్తాను" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ రాత్రి ఇద్దరికీ జాగరణే అయింది, పాపకి టెంపరేచర్ బాగా ఎక్కువ యింది. పిచ్చిదానిలా నిద్రలో ఏదో మాట్లాడుతూ ఉంది.

తను తెచ్చివేసిన మందువల్ల ఫలితం ఏమీ కనిపించక అర్జునరావు పదిన్నరకి వెళ్ళి డాక్టర్ని పిలుచుకొచ్చాడు.

అతను వ్రాసి ఇచ్చిన మందులు రాత్రంతా గంట గంటకీ శైలజ చేత మింగిస్తూ నుదుట తడిచేస్తూ కుర్చునే ఉన్నాడు. ఈశ్వరికి ఏం చేయటానికి తోచకుండా అయింది.

భర్త పడుతున్న బాధచూస్తే, ఒక వైపు జాలేస్తోంది. ఏమిటో దారిన పోయే తద్దినాన్ని తెచ్చి తల మీద పెట్టుకుని ఇంత శ్రమ పడుతున్నారు అని మరో వైపు చిరాకుగా ఉంది.

తెల్లవారుజామున కొద్దిగా నెమ్మ ళించింది శైలజకి. కలవరింతలు లేకుండా నిద్రపోతోంది. అప్పుడే కొంచంసేపు విశ్రాంతి తీసుకుని ఆఫీస్‌కి బయలు దేరాడు అర్జునరావు.

"పది నిముషాల్లో సెలవు పెట్టి వచ్చేస్తానింటికి" అని చెప్పి వెళ్ళి పోయాడు.

పదినిముషాల్లో వస్తానన్న మనిషి గంటయినా పత్తాలేదు. పదిన్నరకి కాబోలు ఆఫీసు జవాను వచ్చాడు, స్కూటర్ తీసుకుని.

"అయ్యగారు అర్జంట్‌గా కేంపు వెళ్ళాలిసొచ్చిందమ్మా. మూడు రోజులకి బట్టలు సర్దియ్యమన్నారు. ఇంటి కొచ్చేందుక్కూడా టయిం లేదట" అన్నాడు హడావిడిగా, చీటీ ఒకటి అందిస్తూ.

అర్జున రావుకిలాంటి అర్జంటు కేంపులు మామూలే. అందుకే చీటీని అలా టేబుల్ మీద ఉంచేసి, ముందుగా అవసర మయిన వస్తువులు, దుస్తులు సర్ది సూట్ కేస్ అందించి అతన్ని పంపించే సింది ఈశ్వరి.

ఆటుతర్వాతే కవర్లో ఉన్న చీటీని విప్పిచదువుకుంది.

"ఈశ్వరీ,

సారీ. ఇంటికి వచ్చి వెళ్ళేందుకు టయింలేదు. ఫైల్సుకొన్ని సరిచూసుకొని,

శాపగ్రస్తులా?

తల్లి గర్భంలోనే బాల్యాన్ని వదలి
వచ్చిన వాళ్ళు
రేపటి మమతానురాగాల కలలు కంటూ
పేవ్‌మెంట్ల వాడిలో ముడగ తీసుకుంటున్న వాళ్లు!
వెచ్చని బతుకులోని తడిని
రోజూ ఇంత పీలుస్తున్న మీరు,
యవ్వనపు జాడే కనపడనీకుండా
పసితనంలోనే ముసలితనాన్ని
మోపుతున్న మీరు
"శాపగ్రస్తుని" కుందేపు లేతమొగ్గలు
రాతి దేవుళ్ళ పెదల్లో అలంకరిస్తున్నారు
ఈ అంతె సంపదలో
నునులేత చేతులు భాగమెంత?
పసిపిల్లల శ్రమదోపిడిలో
"అన్ని పాపాలు అనుభవిస్తూ
పెరుగుతున్న
బాలపౌరులు" ఎంతమంది?
అందుకుగానా
గాడిపడే ఈ వ్యవస్థా యంత్రంలో
ఇంధన మవుతున్న దీపాల్లో అంగ
విహీనుల్లో
మన తమ్ముళ్లు మన బిడ్డలు
పూజకే శపించే మీతరం లోంచి
చీల్చుకుంటూ బాధ పడుతున్నది
ప్రతిఘటించే మనోతరం!

నిఖిలేశ్వర్

బ్రెయిన్ అందుకోవాలి. మూడు రోజులవుతుందేమో, తిరిగి రావటానికి.

నిన్నరాత్రి అనుభవంతో నానిర్ణయం పొరబాటేమో అనుకోవలసి వచ్చింది. ఎవరో కన్న బిడ్డని తెచ్చి; అమ్మా నాన్నా రెండూ నేనే అయి పెంచుదాం అని అనుకోవటం ఎంత తెలివితక్కువో తెలిసింది. నేనే ఓడిపోయాను ఈశ్వరీ! తిరిగి ఇంటికి రాగానే, శైలజని ఎక్కడయినా పంపించే ఏర్పాటు చూస్తాను.

అంత వరకూ కాస్త కనిపెట్టుకుని ఉంటావు కదూ? నా కోసం అయినా. దానికి నువ్వు అమ్మవి కానక్కర్లేదు. మామూలు మనిషిగా, సాటిమనిషి పట్ల చూపించాల్సిన మానవత్వపు దృష్టితో అయినా జ్వరంతో మంచాన ఉన్న ఆ పసిదాని మంచి చెడ్డలు చూస్తావని ఆశిస్తున్నాను.

నువు రోజూ పూజలు చేసే దేవుడు నీ పూజగదిలో, పటాల్లో విగ్రహాల్లో మాత్రమే ఉన్నాడని అనుకుంటావు కదూ? ఎంత పిచ్చిదానివి నువ్వు. ఈ ప్రపంచంలో ఆదేవుడు సృష్టించిన ప్రతీ ప్రాణిలోనూ ఆయన అంశ ఉంటుందని నీకెప్పుడూ అనిపించదూ? అంత దైవ భక్తిఉన్న నీమనసు మరికాస్త విశాలమయి ఉంటే ఎంత బాగుండేది?

పోనీలే 'ఉంటాను మరి' టైం అవుతోంది.

ప్రేమతో, 'అర్జున్'" అని ఉంది.

అప్పటికప్పుడే ఉత్తరాన్ని ఎన్ని సార్లు చదువుకుందో, చదువుకుంటూ ఆలోచిస్తూ, ఎంతసేపలా కూర్చుండి పోయిందో ఈశ్వరికి గుర్తులేదు.

శైలజకి మెలకువ వచ్చిందేమో 'నాన్నా' అని పిలుస్తోంది, నీరసంగా ఉత్తరాన్ని తీసిపెట్టి పాప దగ్గరికి నడిచింది ఈశ్వరి.

ఆమెని చూసి కళ్ళు చిట్లిస్తూ "నాన్న లేడూ?" అడిగింది.

'ఉహు' అంది ఈశ్వరి ఇంకేం చెప్పాలో తెలియలేదు. దగ్గరికి వెళ్ళి నుదురు తాకి చూసింది. జ్వరంలేదు అనుకుని సంతృప్తి పడింది. చిత్రంగా తనముఖంలోకి చూస్తున్న శైలజని, "పాలుతాగుతావా?" అనడిగింది.

"అప్పుడే ఆఫీస్‌కి పోయాడా నాన్న"

"ఊరెళ్ళారు. ఇప్పుడేరారు. ముఖం కడుక్కుందువురా" అని చేతులుచాచి ఎత్తుకోబోయింది,

ఇదేమీ గమనించనట్లుగా శైలజ తనే లేచి బాత్‌రూమ్‌కి నడుచుకుని వెళ్ళి పోయింది. గౌను ముడుచుకుని, గొంతు క్కూర్చుని పళ్ళుతోముకుంది. రాత్రంతా జ్వరంతో మూలుగుతూ ఉన్న పిల్ల తెల్లారేసరికి అంత హుషారుగా తిరగటం ఆశ్చర్యంగా ఉంది ఈశ్వరికి.

కానీ పాలుతాగేసి ఆడుకోకుండా శైలజ మళ్ళీ వెళ్ళి పడుకుంది. దాంతో విషయం అర్థమయిపోయింది. నాన్న లేడు. ఇప్పుడే రాడు అని తెలిసిన తర్వాత తన పనులు తనే చేసుకోవాలని తెలుసుకున్నందుకే నీరసంగా ఉన్నా లేచి తిరిగిందన్నమాట.

"పసిబిడ్డ అయినా ఎంత పట్టుదల" అనుకుంది ఈశ్వరి.

హఠాత్తుగా గుర్తొచ్చినదానిలా, "నేను స్కూలుకు వెళ్ళొద్దా?" అనడిగింది శైలజ.

"ఒద్దులే. జ్వరం బాగయాక పోదువు గాని" అని చెప్పింది.

ఆవేళ రెండు పూటలా కొద్దిగా బ్రెడ్, పాలు ఇచ్చింది శైలజకి. రాత్రయేసరికి, మళ్ళీ అడిగింది, "నాన్న రాలేదేం?" అని

"ఊరు వెళ్ళాడు కాదూ, ఇప్పుడే రాడు"

మాట్లాడకుండా మంచంమీద మూలకి ముడుచుకుని పడుకుంది శైలజ. ఈశ్వరి మనసు పరిపరి విధాల పోతోంది. ఉద యం పదేపదే చదువుకున్న భర్త ఉత్తరంలో మాటలే గుర్తొచ్చి కలవర పెడు తున్నాయి.

అర్ధరాత్రి నిద్రలో "నాన్నా నాన్నా" అని కలవరిస్తోంది శైలజ. ఉలిక్కిపడి లేచిన ఈశ్వరికి, అంతదాకా తను లైట్ కూడా ఆర్పకుండా నిద్రపోయానని గుర్తొచ్చింది.

పాపకి మళ్ళీ జ్వరం వచ్చిందేమోనని చూసింది. దగ్గిర కూచుని, మెల్లిగా జో కొట్టింది. కొంత సేపు పాప చిన్నారి చేతిని తన చేతిలో ఉంచుకుని, అలాగే నిద్ర పోయింది.

○ ○ ○

శైలజ అప్పుడు బాగుంది. స్కూలుకి వెళ్ళి వస్తూంది. అర్జునరావు కేంపు ఇంకా మూడు రోజులు పొడిగించబడింద.

ఇష్టంగానో అయిష్టంగానో శైలజకి దగ్గరవటం తప్పనిసరి అయింది ఈశ్వ రికి. మధ్యాన్నం నుంచీ తలనొప్పిగా ఉంది ఆమెకు. సాయంత్రం ఇంటికి రాగానే పసికట్టేసింది శైలజ. "డల్‌గా ఉన్నావేం?" అనడిగింది, పాలల్లో బిస్కెట్ అద్ది కొరుక్కుని తింటూ,

జవాబు చెప్పకుండా కణతలు నొక్కు కుంటూ పడుకుంది ఈశ్వరి. "తల నొప్పికదూ? తైలం రాసుకుంటే పోతుంది" అంటూ ఎక్కడనుంచో అమృతాంజనం సీసా తెచ్చి పక్కమీద

కూర్చుంది.

ఈశ్వరి జవాబుకోసం కూడా చూడకుండా, తన చిన్న వేళ్ళతో తైలాన్ని అద్దుకుని ఆమె నుదుటికి రాసి మెల్లిగా నొక్కుతూ ఉంది శైలజ.

"నాన్న ఇవేళ వస్తాడా?"

"అవును"

"నాన్న వచ్చాక కూడా నాదగ్గిర నువ్వే పడుకోవూ?"

సరిగ్గా అప్పుడే ఊరినుంచీ వచ్చిన అర్జునరావు ఇంట్లోకి రావటమూ, నేరుగా లోపలికొచ్చి వీళ్ళిద్దర్నీ చూడటమూ జరిగింది.

ఈశ్వరి తప్పు చేస్తూ పట్టుబడిన దానిలా గభాలున లేచి కూర్చుంది. ఈ కొన్నిరోజుల సాన్నిహిత్యానికే, ఆ పసిపాప తన మీద ఏర్పరచుకున్న ప్రేమాభిమానాన్ని జీర్ణించుకోలేకుండా ఉంది మనసు.

దుస్తులు మార్చుకుంటూ, "ఏమిటోయ్ సుస్తీనా?" అడిగాడు అర్జునరావు.

"అబ్బే లేదు. కొద్దిగా తలనొప్పిగా ఉంటేను, అమృతాంజనం రాస్తానని తనే కూర్చుంది శైలజ."

"ఓహో" అన్నాడు ఏదో అర్థమయిన వాడిలా. సాయంత్రం అంతా తండ్రీ కూతుళ్ళిద్దరూ కరువుదీరా కబుర్లు చెప్పుకున్నారు. తనకోసం అతను తెచ్చిన కొత్త ఫ్రాక్ వేసుకుని మురిసి పోతూ వెళ్ళి ఈశ్వరికి చూపించింది, "బావుందామ్మా?" అంటూ.

శైలజ తన్ని 'అమ్మా' అనిపిలవటం ఎప్పటినించీ ప్రారంభించిందీ ఈశ్వరికి గుర్తులేదు. "చాలా బాగుందమ్మా" మనస్ఫూర్తిగా అన్నది.

రాత్రి శైలజ నిద్రపోయేక, "సారీ. బాగా ట్రబుల్ ఇచ్చిందా శైలూ....బాగా తిట్టుకుని ఉంటావుకదూ నన్ను" అనడిగాడు అర్జునరావు.

"అబ్బే. అదేంలేదు." తడబడింది ఈశ్వరి, ఏదో చెప్పాలనుంది ఆమెకి. మాటలు అందటంలేదు.

"హైద్రాబాద్‌లో ఒక కాన్వెంట్ స్కూల్లో చేర్పిద్దామనుకుంటున్నా శైలజని. పెద్దగా ఖరీదయిన స్కూలేం కాదు. నెలకి వందరూపాయలు పంపితే చాలు. అదయినా నీకిష్టమయితేనే.... లేదంటే దిక్కులేని వాళ్ళని చేర్చుకునే అనాథ శరణాలయమేదో ఒకటి దొరక్కపోదు"

మంచంమీద బాసింపట్టు వేసుకూర్చుని మాట్లాడుతున్న అర్జునరావు, ఈశ్వరి ముఖంలోకి చూడటంలేదు.

అందుకే ఏడుపు గొంతుతో, ఏమండీ, నన్ను "క్షమించరూ" అంటూ ఆమె తనఒడిలో తలదాచుకునే సరికి బిత్తరపోయి చూశాడు.

"ఎందుకెందుకు? ఏమయిందోయ్" అన్నాడు అదుర్దాగా, ఆమె జుట్టులో వేళ్ళు పోనిచ్చి నిమురుతూ.

"నేనెంత మూర్ఖురాల్నో తెలుసుకున్నాను....శైలజ మానతోనే ఉంటుంది. 'అమ్మా' అని పిలిచే దాని పిలుపునుంచి దూరం కాలేను....మీరింకేం చెప్పద్దు" అంటున్న భార్య తలని గుండెలకి అదుముకున్న అర్జునరావు కళ్ళకి నీటిపొర ఏదో అడ్డుపడినట్లయి, కళ్ళు మూసుకున్నాడు. ✻